

Kwalifikacje zawodowe osób mogących wykonywać zawód urbanisty w świetle nowych uwarunkowań prawnych z 2014 roku

Przygotowanie zawodowe osób mogących być urbanistami w nowej rzeczywistości prawnej, która powstała w 2014 roku, jest zdecydowanie niewystarczające do prowadzenia prac planistycznych. Absolwenci studiów pierwszego stopnia kierunku architektura i urbanistyka oraz gospodarka przestrzenna mogą bez żadnej praktyki z zakresu planowania przestrzennego wykonywać plany zagospodarowania przestrzennego na poziomie gminy i województwa, podczas gdy wiedza teoretyczna i praktyczna takich osób jest niewielka.

* dr inż. arch. Elżbieta Czekiel-Świtalska - Kierownik Zakładu Urbanistyki, Planowania Regionalnego i Zarządzania, Instytut Architektury i Planowania Przestrzennego, Wydział Budownictwa i Architektury, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie

ją dyplom ukończenia studiów. Właśnie dokument prawny, jakim jest dyplom ukończenia odpowiedniego kierunku studiów, daje teraz prawne możliwości legitymowania się jako urbanista.

Planowanie miejscowe, którego przejawem jest uchwalanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, niesie za sobą, oprócz porządkowania przestrzeni, również skutki finansowe. Niedostateczne przygotowanie zawodowe urbanistów może narazić budżet gminy na straty. Projekt miejscowego planu musi zawierać opracowanie skutków finansowych, które powinno być analizowane przez projektanta planu. Zbyt mała wiedza w tym zakresie może doprowadzić do zastosowania rozwiązań projektowych, które spowodują, że gmina będzie musiała na przykład wypłacić odszkodowania dla właścicieli nieruchomości lub, w wyniku przeciągających się prac nad planem, do budżetu nie będą wpływały korzyści finansowe wynikające z realizacji ustaleń planu. Praktyka zawodowa prowadzi do eliminowania takich zagrożeń oraz do szybkiego uchwalenia przestrzennego prawa miejscowego.

Przykładowo w ustaleniach miejscowego planu obowiązkowo należy podać parametry zabudowy, między innymi takie jak maksymalna powierzchnia zabudowy i granice w jakich może być sytuowana zabudowa (poprzez narysowanie na załączniku numer 1, jakim jest rysunek planu obowiązujących i nieprzekraczalnych linii zabudowy). Takie ustalenia planu powinny wystarczyć do określenia gęstości zabudowy. Zapis, który ustala, że na działce mogą się znajdować na przykład maksy-

1. WSTĘP

Badania dotyczące problematyki zawartej w tym artykule objęły analizy aktów prawnych dotyczących deregulacji zawodu urbanisty i potencjalnej wiedzy osób, które po deregulacji zyskały uprawnienia do sporządzania planów zagospodarowania przestrzennego (dotyczyło to przede wszystkim standardów nauczania na kierunku architektura i urbanistyka). Przeanalizowane zostało podejście studentów do samodzielnego przygotowania planów zagospodarowania przestrzennego, poprzez przeprowadzenie ankiety, na wybranej grupie młodzieży z różnych uczelni.

Głównym celem rozważań w tym rozdziale jest odpowiedź na pytanie, czy według nowej sytuacji ustawodawczej dotyczącej deregulacji zawodu urbanisty wszystkie dopuszczone do projektowania osoby posiadają odpowiednie przygotowanie zawodowe.

W wyniku uchwalenia i wejścia w życie ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych, w której deregulacja objęła również zawód urbanisty, nasuwa się pytanie o jakość projektowanej przestrzeni w świetle nowej rzeczywistości prawnej. O ile obecny stan rzeczy nie ulegnie zmianie, dbałość o przestrzeń będzie znajdowała się tylko w „rękach” uczelni wyższych, które wyda-

malnie dwa budynki, ogranicza wykonywanie prawa własności. Właściciel nieruchomości, chcąc wybudować więcej niż dwa budynki, musi podzielić działkę na dwie lub więcej. Ustalenie takie nie wnosi nic do zachowania ładu przestrzennego, a tylko ogranicza właściciela w korzystaniu z własnej nieruchomości.¹ Ten przykład pokazuje, że zapisy prawa miejscowego muszą być precyzyjne. Nawet doświadczonym urbanistom zdarzają się nieprawidłowe zapisy w ustaleniach przestrzennego prawa miejscowego, a tym bardziej niedoświadczonym planistom mogą przytrafiać się różne błędy formalno-prawne lub zapisy nieprowadzące do zachowania ładu przestrzennego.

2. KTO BĘDZIE W PRZYSZŁOŚCI PROJEKTOWAŁ PRZESTRZEŃ W POLSCE
W świetle nowych uwarunkowań prawnych zagospodarowanie przestrzeni mogą projektować także osoby niemające żadnego doświadczenia i z ograniczoną wiedzą teoretyczną w tym zakresie.

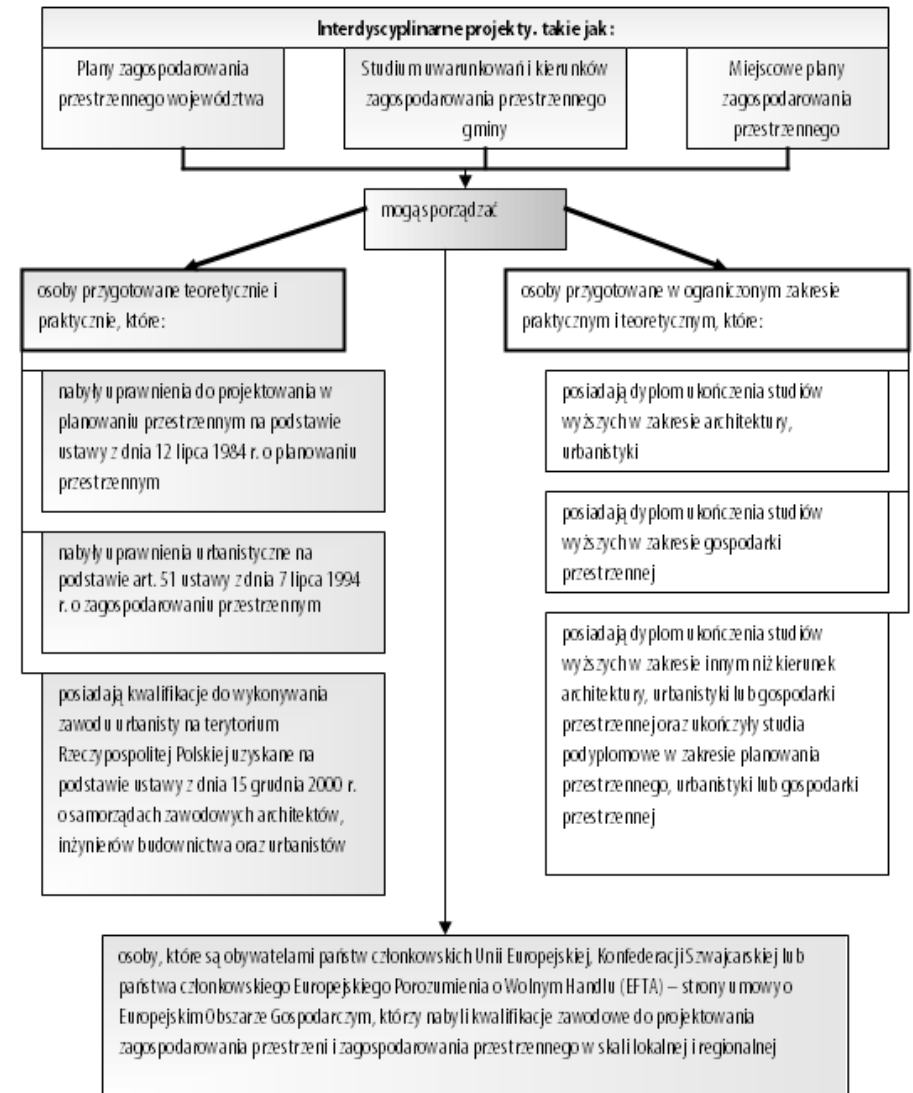
Nowe ustawodawstwo dopuszcza do projektowania istotnych zagadnień z zakresu makro- i mikroplanowania przestrzennego już osoby mające skończone studia pierwszego stopnia z zakresu architektury i urbanistyki lub gospodarki przestrzennej. To, że absolwenci pierwszego stopnia studiów będą mogli sporządzać tak ważne projekty jak plany zagospodarowania przestrzennego województwa, studium uwarunkowań i kierun-

ków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego wynika z art. 8 ustawy². Wymienione są w nim osoby mogące sporządzać wyżej wymienione projekty planistyczne. Oprócz tych, które posiadają nabyte wcześniej uprawnienia do projektowania z zakresu planowania przestrzennego, są też takie, które posiadają dyplom ukończenia studiów wyższych w zakresie architektury, urbanistyki lub gospodarki przestrzennej. Ukończenie studiów wyższych liczy się już na poziomie studiów pierwszego stopnia. W wielu uczelniach studia inżynierskie, czyli pierwszy stopień, trwają trzy i pół roku, a w nielicznych cztery lata.

Oczywiście wymienione wyżej projekty mogą sporządzać osoby, które wcześniej uzyskały uprawnienia lub należały do Izby Urbanistycznej. Duże ograniczenie wymogów w zakresie znajomości teorii i posiadania doświadczenia zawodowego powoduje, że młode pokolenie kończące studia nie ma możliwości prawnego udokumentowania swojego przygotowania zawodowego jako urbanisty. Mogą nabywać praktykę w nielicznych biurach urbanisty nie jest to wymagane prawnie.

Obecnie osoby, które posiadają dyplom ukończenia studiów wyższych w zakresie innym niż planowanie przestrzenne, urbanistyka lub gospodarka przestrzenna,

ale ukończyły studia podyplomowe w jednym z tych kierunków mogą również sporządzać plany zagospodarowania przestrzennego na poziomie województwa i gminy.

Schemat 1. Przedstawiony schemat pokazuje, kto po deregulacji zawodu urbanisty będzie mógł sporządzać opracowania planistyczne dotyczące planowania gminy i województwa. Źródło: autorka na podstawie ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych

¹ Na podstawie wyroku WSA we Wrocławiu z 18.11.2014 r. II SA/Wr 597/14

² Ustawa z dnia 9 maja 2014 r. o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych, która zmieniła w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym art. 5

Schemat numer 1 pokazuje, kto po deregulacji zawodu urbanisty może sporządzać plany zagospodarowania przestrzennego na poziomie gminy i województwa. Podobna sytuacja obowiązuje przy wydawaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego i o warunkach zabudowy, jednak w tym drugim przypadku należy także uwzględnić osoby wpisane na listę izby samorządu zawodowego architektów, posiadające uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej albo posiadające uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej³.

3. WIEDZA I PRAKTYCZNE UMIEJĘTNOŚCI ABSOLWENTÓW STUDIÓW W ZAKRESIE URBANISTYKI I PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO

Wiedza teoretyczna i praktyczna studentów z zakresu urbanistyki i planowania przestrzennego po pierwszym stopniu studiów w większości przypadków jest niewielka. Ważne zagadnienia z zakresu urbanistyki, planowania przestrzennego i regionalnego są realizowane dopiero na studiach magisterskich. Jednak nawet drugi stopień studiów nie daje przygotowania praktycznego. W dalszej części przeanalizowane zostaną standardy

nauczania na kierunku architektura i urbanistyka, natomiast dla kierunku gospodarka przestrzenna nie można przeprowadzić takich analiz, ponieważ na tym kierunku nie ma określonych standardów, a więc tym bardziej zakres przekazywanej wiedzy jest całkiem dowolny, określony przez nauczycieli akademickich prowadzących zajęcia z określonych przedmiotów. Odpowiedź na pytanie, dlaczego nie ma standardów nauczania na kierunku gospodarka przestrzenna brzmi następująco: *W obecnym systemie nie przewiduje się bowiem określenia standardów kształcenia dla kierunków studiów innych niż dla tych, co do których istnieje zobowiązanie prawne wynikające z przepisów Unii Europejskiej. Są to kierunki: lekarski, lekarsko-dentystyczny, farmacja, pielęgniarstwo, położnictwo, architektura i weterynaria*⁴.

3.1. OBOWIĄZKOWA WIEDZA STUDENTA KIERUNKU ARCHITEKTURA I URBANISTYKA W ZAKRESIE PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO WEDŁUG STANDARDÓW NAUCZANIA⁵

Co w zakresie urbanistyki studenci pierwszego stopnia studiów inżynierskich powinni umieć? Aby się tego dowiedzieć wystarczy przeanalizować obecnie obowiązujące standardy kształcenia dla kierunku architektura (w tych standardach kierunek studiów zmienił swoją nazwę z dotych-

czasowej „architektura i urbanistyka” na „architektura”) z zakresu planowania przestrzennego⁶.

KWALIFIKACJE STUDENTA STUDIÓW INŻYNIERSKICH

Absolwent powinien posiadać wiedzę związaną z historią i teorią urbanistyki. Student kończący pierwszy stopień studiów powinien być przygotowany do podjęcia działalności zawodowej w zakresie projektowania urbanistycznego w charakterze pracownika pomocniczego. W kwalifikacjach absolwenta jest wyraźnie napisane, że powinien on być przygotowany do pracy w formie pracownika pomocniczego, a nie samodzielnego projektanta z zakresu planowania przestrzennego.

TREŚCI I EFEKTY KSZTAŁCENIA OBOWIĄZUJĄCE DLA STUDENTÓW STUDIÓW PIERWSZEGO STOPNIA

Na studiach inżynierskich wymagane jest kształcenie z zakresu podstaw projektowania urbanistycznego:

- Treści kształcenia — Student powinien otrzymać wiedzę dotyczącą zasad projektowania urbanistycznego, w tym zapoznać się z elementami kompozycji urbanistycznej. Powinien również znać relacje między elementami kształtującymi przestrzeń oraz system planowania przestrzennego, jaki obowiązuje w Polsce.

• Efekty kształcenia — umiejętności i kompetencje: Student powinien rozumieć wzajemne relacje, które występują pomiędzy obiektem i otoczeniem. Powinien być przygotowany do sporządzenia inwentaryzacji urbanistycznej. Jego umiejętności muszą być dostateczne do zaprojektowania zespołów zabudowy wraz z zielenią i wybranymi urządzeniami miejskimi. W zakresie umiejętności musi przygotować plan zagospodarowania terenu o narastającym stopniu złożoności, z uwzględnieniem wymagań technicznych, społecznych, przyrodniczych, kulturowych i prawnych oraz musi rozumieć uwarunkowania i konsekwencje przestrzennych dokumentów planistycznych.

WIEDZA STUDENTA STUDIÓW MAGISTERSKICH

Gdyby przedstawione wyżej umiejętności absolwentów studiów pierwszego stopnia miały być wystarczające chociażby do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to na drugim stopniu nie byłoby wymagane poszerzenie wiedzy (a właściwie dopiero na tym stopniu studiów nauczanie teoretyczne i praktyczne) z tego zakresu.

Wymagania na studiach magisterskich w zakresie planowania przestrzennego i regionalnego według standardów nauczania:

³ Podstawa: art. 50 ust. 4 i art. 60 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zmienionej ustawą z dnia 9 maja 2014 r. o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych.

⁴ Odpowiedź sekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego - z upoważnienia ministra na interpelację nr 23814 w sprawie zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym. Warszawa, dnia 27 stycznia 2014 r.

⁵ Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury Dziennik Ustaw Nr 207 Poz. 1233

⁶ Ibidem

• Treści kształcenia obejmują kształtowanie i realizację polityki przestrzennej państwa oraz podstawowe problemy planowania przestrzennego i regionalnego.

• Efekty kształcenia — umiejętności i kompetencje: Student musi rozumieć problemy planowania regionalnego i umieć sporządzić plany zagospodarowania przestrzennego.

Dopiero na drugim stopniu studiów studenci mają nabyć umiejętności sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Jednak nie nabywają wystarczającej wiedzy do sporządzania planów zagospodarowania przestrzennego województwa i studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Rozumienie problematyki nie wiąże się z praktycznymi umiejętnościami sporządzania określonych planów.

3.2. PRAKTYKA ZAWODOWA WEDŁUG STANDARDÓW NAUCZANIA

Na studiach pierwszego stopnia, czyli inżynierskich, jest obowiązek odbycia czterotygodniowej praktyki, jednak nie jest określone w jakim zakresie, ani z jakiej specjalności. Większość studentów odbywa tę praktykę w biurach architektonicznych z dwóch podstawowych powodów:

- zdecydowanie więcej jest biur architektonicznych niż urbanistycznych,
- wielu studentów wybiera architekturę a nie urbanistykę również przy pracach dyplomowych.

Jeżeli chodzi o drugi stopień studiów (studia magisterskie) to standardy wcale

nie określają konieczności odbycia praktyki zawodowej. Większość uczelni wyższych ma w planach studiów drugiego stopnia praktykę, ale nie jest to wymagane prawem.

3.3. STUDIA PODYPLOMOWE Z ZAKRESU PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO

A WYKONYWANIE ZAWODU URBANISTY

Według nowego prawa, związanego z deregulacją między innymi zawodu urbanisty, projektowaniem zagospodarowania przestrzennego mogą zajmować się również osoby, które posiadają dyplom jakichkolwiek studiów i dodatkowo ukończyły studia podyplomowe z zakresu planowania przestrzennego, urbanistyki lub gospodarki przestrzennej. Wynika z tego, że każdy, kto ukończył jakiegokolwiek studia (na przykład filozofię, socjologię, pielęgniarstwo) może ukończyć studia podyplomowe z zakresu planowania przestrzennego i jest to wystarczające, żeby tworzyć miejscowe prawo przestrzenne, a nawet plany województwa i gminy. Wcześniejsze prawo dopuszczało uzyskanie uprawnień urbanistycznych lub wejście do Izby Urbanistów po ukończeniu odpowiednich studiów podyplomowych, ale osoby takie musiały wcześniej studiować na kierunku, na którym w programie nauczania realizowane były zagadnienia związane z architekturą i urbanistyką lub gospodarką przestrzenną w wymiarze co najmniej 90 godzin. Od takich absolwentów wymagana była również trzyletnia praktyka zawodowa.

3.4. STUDENCI O SWOIM PRZYGOTOWANIU DO SPORZĄDZANIA

PROJEKTÓW PLANÓW Z ZAKRESU PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO

Co sami studenci sądzą o swoich możliwościach sporządzania planów z zakresu planowania przestrzennego po pierwszym stopniu studiów? Badania przeprowadzone w formie ankiety na studentach pierwszego roku studiów magisterskich kierunku architektura i urbanistyka wykazały:

3.4.1. Na pytanie, czy kończąc studia inżynierskie studenci podjęliby się sporządzenia i kierowania zespołem, którego zadaniem byłoby sporządzenie miejscowego planu z przejściem całej procedury, zdecydowana większość (85% badanych studentów) odpowiedziała, że nie posiada odpowiedniej wiedzy, która pozwoliłaby sprostać temu zadaniu. Jednak 15% studentów uważa, że podjęłaby się sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i kierowania zespołem tworzącym prawo miejscowe.

Zauważyć należy, że po pierwszym stopniu studiów wiedza teoretyczna i praktyczna z zakresu planowania przestrzennego jest bardzo ogólna. Standardy nauczania dla studiów inżynierskich wymagają przygotowania studenta do pełnienia funkcji pomocniczych projektanta i programy nauczania są tak układane, żeby to zadanie spełnić.

3.4.2. Na drugim stopniu studiów, około 50% studentów odpowiada, że podjęłaby się pokierowania zespołem wielobranżowym i sporządzenia miejscowego

planu zagospodarowania przestrzennego. Natomiast pozostali studenci nie czują się na siłach podjąć się takiego zadania. Część studentów podkreśla, że praktyka w tym kierunku byłaby niezbędna, ponieważ opracowanie to ma bardzo złożoną problematykę i potrzebna jest szeroka wiedza z zakresu prawa, które pośrednio się z tym łączy.

3.4.3. Jeżeli chodzi o sporządzenie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego to 42% ankietowanych studentów podjęłaby się jego sporządzenia. W programie ich

(...) każdy, kto ukończył jakiegokolwiek studia (na przykład filozofię, socjologię, pielęgniarstwo) może ukończyć studia podyplomowe z zakresu planowania przestrzennego i jest to wystarczające, żeby tworzyć miejscowe prawo przestrzenne, a nawet plany województwa i gminy.

studiów do momentu przeprowadzenia ankiety nie mieli kursu, który omawiałby całą wiedzę związaną z zagadnieniami studium, a jedynie na kilku przedmiotach musieli sprawdzić, jakie ustalenia zawarte są w tym planie dla wybranych terenów.

Wydaje się, że studenci nie mają świadomości złożoności dokumentu, jakim jest studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego i dlatego według nich dysponują wystarczającą wiedzą do podjęcia się tego zadania.

3.4.4. Jeszcze mniejszą wiedzę, zgodnie ze standardami nauczania, studenci posiadają z zagadnień związanych z planem zagospodarowania przestrzennego województwa, a mimo to 10% studentów podjęłaby się jego opracowania.

Wielu z nich podkreślało, że chętnie sporządziliby projekt planu miejscowego, gminy lub województwa, ale najpierw pod kierunkiem osoby mającej doświadczenie w tym zakresie. Najczęściej podawana była praktyka zawodowa, która trwałaby około 2 lat.

4. KTO OBECNIE ODPOWIADA ZA PRZYGOTOWANIE ZAWODOWE OSÓB ZAJMUJĄCYCH SIĘ PLANOWANIEM MIEJSCOWYM I REGIONALNYM.

Po likwidacji Izby Urbanistów, która miała między innymi za zadanie weryfikować, a następnie przyjmować do izby osoby, które mają dostateczne przygotowanie do sporządzania planów zagospodarowania przestrzennego województwa, gminy i miejscowych planów, nie ma żadnej instytucji, która według prawa miałaby przejąć te obowiązki.

Jeżeli pominiemy osoby, które nabyły wcześniej prawo do projektowania z zakresu planowania przestrzennego, to przy obecnym stanie prawnym (jaki powstał w 2014 roku, po likwidacji Izby Urbanistów) jedyne prawne rekomendacje wydaje obecnie wyższa uczelnia kształcąca na kierunku architektura i urbanistyka oraz gospodarka przestrzenna. Również uczelnie, które kształcą na studiach podyplomowych z zakresu planowania przestrzennego, wydając dyplom ich ukończenia, dają prawo do wykonywania zawodu urbanisty.

5. WNIOSKI

Projektowanie przestrzeni urbanistycznej w nowej rzeczywistości prawnej w Polsce, powstałej w 2014 roku, będzie co najmniej niebezpieczne dla zachowania ładu przestrzennego. Brak szerokiej wiedzy i doświadczenia w projektowaniu przestrzennym może również doprowadzić do strat finansowych gminy w szczególności przy projektowaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Niebezpieczeństwa te wiążą się ze zbyt małym przygotowaniem zawodowym studentów pierwszego, a nawet drugiego stopnia kierunku architektura i urbanistyka oraz gospodarka przestrzenna, do sporządzania opracowań planistycznych takich jak: miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i plany zagospodarowania przestrzennego województwa.

W poprawieniu przygotowania absolwentów kierunków związanych z planowaniem przestrzennym może pomóc zmiana standardów kształcenia, w których oprócz zwiększenia zakresu wiedzy zdobywanej na zajęciach (wykłady i ćwiczenia projektowe) obowiązkowa byłaby odpowiednia praktyka w biurach zajmujących się projektowaniem opracowań z zakresu planowania przestrzennego. Jednym z większych problemów związanych z praktyką urbanistyczną jest mała ilość biur w tej specjalności.

Dopuszczenie osób do samodzielnego sporządzania projektów związanych z planowaniem przestrzennym województwa, gminy i prawa miejscowego powinno odbywać się po uprzednim zdobyciu

przez nich praktycznego przygotowania projektowego. Takie przygotowanie powinno być potwierdzone prawnie, jednak żeby to mogło zaistnieć, to musi być cofnięta deregulacja zawodu urbanisty.

Zagospodarowanie przestrzeni jest bardzo ważne z wielu względów. Wpływa między innymi na samopoczucie i funkcjonowanie osób w niej przebywających oraz na rozwój miast, regionów, a nawet kraju. Osoby, które zdecydowały, że „każdy” może być urbanistą, raczej nie zdawały sobie sprawy z ważności i złożoności opracowań planistycznych.

W obecnym prawodawstwie wszystkie pomysły urbanistyczne mogą być zrealizowane pod warunkiem, że powstanie i zostanie uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który w swoich ustaleniach odda „ducha” wymyślonej idei w postaci koncepcji. Ten akt przestrzennego prawa miejscowego musi być zgodny z kierunkiem rozwoju gminy, a on jest określony w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Tworzenie tak ważnego aktu prawnego, jakim jest miejscowe prawo przestrzenne oraz studium będące wyznacznikiem rozwoju gminy zostaje oddane w ręce osób (pomijając osoby mogące przed deregulacją wykonywać zawód urbanisty) bez praktycznego przygotowania oraz z ograniczoną wiedzą teoretyczną.

Prawo, które zderegulowało zawód urbanisty, może doprowadzić do złych decyzji w zakresie planowania przes-

trznego i braku ładu przestrzennego. Obecnie przygotowanie do zawodu urbanisty spoczywa wyłącznie na uczelniach kształcących architektów, w których zakres praktyk zawodowych według standardów nauczania jest bardzo ograniczony w stosunku do potrzeb. Najprostszym rozwiązaniem tego problemu (choć nie rozwiązującym go do końca) jest wprowadzenie obowiązkowych praktyk zawodowych, trwających minimum dwa lata, dla absolwentów kierunku architektura i urbanistyka, ewentualnie gospodarka przestrzenna, dla osób które mogłyby wykonywać zawód urbanisty.

Próba powoływania różnych stowarzyszeń urbanistów nie zastąpi zlikwidowanej

Projektowanie przestrzeni urbanistycznej w nowej rzeczywistości prawnej w Polsce, powstałej w 2014 roku, będzie co najmniej niebezpieczne dla zachowania ładu przestrzennego.

Izby Urbanistów, przede wszystkim ze względów na ich umocowania prawne. Nowo powstałe instytucje nie mają prawa weryfikacji kwalifikacji osób, które mogą sporządzać opracowania w zakresie planowania przestrzennego.

Nowe uwarunkowania prawne w praktyce likwidują zawód urbanisty, a skutki tych regulacji będą widoczne po latach. Niestety przywrócenie ładu przestrzennego na obszarach gdzie został zachwiany zazwyczaj nie jest możliwe przez wiele lat.

BIBLIOGRAFIA

1. Ustawa z dnia 9 maja 2014 r. o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych. Dziennik Ustaw z 2014 poz. 768
2. Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów, Dziennik Ustaw z 2011 r. Nr 5, poz. 42, z późniejszymi zmianami
3. Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa, tekst jednolity z 2013 roku
4. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Dziennik Ustaw z 2012 poz. 647, z późniejszymi zmianami
5. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury Dziennik Ustaw Nr 207 Poz. 1233
6. Odpowiedź sekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego – z upoważnienia ministra na interpelację nr 23814 w sprawie zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym. Warszawa, dnia 27 stycznia 2014 r. <http://sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/InterpelacjaTresc.xsp?key=37411DCE>. Dostęp 12 października 2014 roku
7. Wyrok WSA we Wrocławiu z 18.11.2014 r. II SA/Wr 597/14; http://www.naszawokanda.pl/orzeczenie/yjjik/wsa,II-SA-Wr-597-14,miescowy_plan_zagospodarowania_przestrzennego_skargi_organow_nadzorczych_na_uchwaly_rady_gminy/?search=False&sloc=&slowa=&sad=Wojew%C3%B3dztwo+Administracyjny+we+Wroc%C5%82awiu&sygnatura=597%2F14&data_od=2014-11-18&data_do=&x=60&y=24&str=1. Dostęp dnia 8 grudnia 2014 roku

ABSTRACT

Professional qualifications of persons being able to perform the profession of urban planner in view of the new legislation from 2014

After the deregulation of the profession of urban planner, Local Plans of Spatial Development and Regional Plans of Spatial Development can be prepared not only by those, who were registered / not registered in the Chamber of Town Planners and being authorized town planners, but also by those, who have limited theoretical and practical knowledge on the issue. Completing a Bachelor's degree in Architecture and Town Planning as well as in Spatial Development does not guarantee good preparation for the profession of town planner. Ministerial educational standards define the extent of knowledge to be acquired by graduates of Architecture and Town Planning courses and indicate that they should be prepared to perform the function of assistant planner. In terms of Spatial Development course there is no defined educational standards. In practice, each university determines individual programs of study and the material taught to the students depends on the teaching staff. According to a survey among students, graduates of Bachelor's degree in Architecture and Town Planning believe that their practical knowledge is too limited to be able to prepare Local Plans of Spatial Development and Regional Plans of Spatial Development without assistance. Improvement in terms of the preparation of graduates to perform the profession of a planner can be achieved by introducing changes in the educational standards, such as an increase in scope of the material covered during academic courses and gaining practice in proper spatial development planning offices.